

N

Bujón v šumienke

MISO
DVIÁK

3. ROZŠÍRENÉ
VYDANIE

KLINGENBERG

Ivanovi Prokopovi

PRED SLOW ALEBO O ČOM NIE JE TÁTO KNIŽKA

Táto knižka nie je o jedenástkových cestách v previsnutých stenách, ani o najstrmších zjazdoch, ba ani o neskutocných utrpeniach v mrazivej himalájskej stratosfére. Nespomína sa tu žiadny špičkový športový výkon a ani žiadny hrdinský čin.

Lebo po svete behajú aj takí chalani a baby, ktorí nikdy nevylezú osmičkovú cestu, nikdy nezlyžujú Krčmarák a nikdy nezabehnú maratón. Len milujú prírodu, hory a dobrodružstvo. Sám som taký.

Tatranská žula. Sitnianske lávy. Prívetivá Kalamárka. Iskrivý sneh. Modro-modrá obloha. Studené noci. Námraza na spacáku. Žeravé slnko. Vodorovný dážď. Blato. Stromy. Paprade. Tráva voňajúca po kamzíkoch. Pichľavé ľadové krúpkky. Východ slnka. Obrovský okrúhly mesiac s krátermi a moriami. Mráz zájdený za nechtami. Vôňa mojich detí a mojej ženy. Cencúľ na fúzoch. Voda v topánkach. Ľad v rukávoch. Bolesť. Pot. Popukané pery. Týždňové gaš-tanky. Vietor. Vietor. Vietor. Ukrutný hlad. Mučivý smäd. Hviezdy. Belasý stokilometrový vzduch. Krvavé hánky. Opuchnuté brušná prstov. Voňavé lano. Batohy. Duralové haraburdy. Strach. Priestor. Čistá esenciálna radosť. Šťastie. Priateľstvo. Sloboda.

Skutočné veci. Skutočný svet.

Drsný, studený, strmý. Horúci, prívetivý. Tichý. Biely, modrý, zelený. Mokrý. Suchý. Namáhavý. Ťažký. Ľahučký. Nebezpečný. Útulný.

Môj svet.

Tu sú niektoré príbehy z neho.

ROAD TRIP 1975

O tej ceste som vedel už dávno, možno aj tri – štyri mesiace vopred. Stačilo mi, aby som si kedykoľvek spomenul, že ma čaká, a v brušku ma príjemne zaštekliho. Napätie sa zo dňa na deň stupňovalo. Posledný večer a noc pred štartom boli na nevydržanie. Chcel som spať obutý a oblečený, s dýkou za pásom, aby som bol ráno pripravený. Na všetko.

AUTO

Naše auto bolo Škoda 100. Malo štyri kolieska, volant a sedadlá. Motor bol vzadu. Vpredu bol „kufor“. Hučalo. Bolo oranžové. Batožina bola všade, v „kufri“, za sedadlom, pod sedadlom, pod nohami, za hlavami, na streche. Auto sme mali preto, lebo otec bol skvelý bežec a keď otvorili na predajni áut bránu, dobehol do kancelárie prvý (rád o tom rozpráva), a tak sa dostal do poradovníka. K autu sa vtedy dalo dostať aj inými metódami, ale pri nich nešlo o rýchlosť behu. Sedel som vzadu so sestrou. Nebavilo ju nič – mala pubertu.

PRÍPRAVA

Príprava bola dôležitá. Cesta bola dlhá a nebezpečná. Číhalo na nej veľa prekážok a nástrah. Prípravu zabezpečovali mama a tato. Mama zabezpečila potraviny a nápoje, tato mal na starosti techniku a technológie. Prípravné práce prebiehali niekoľko dní vopred. Tato dofúkal na aute duše, natankoval plnú nádrž a kúpil benzín aj do bandasky. Nalial do fliaš vodu pre prípad vyvretia. Naštudoval mapu z atlasu ČSSR (Československej socialistickej republiky).

Mama vypražila rezne, nakrájala chlebík, naporciovala ovocie a kyslé uhorky. Načapovala do octových fľaš čaj. Ja som sa v rámci príprav neovládateľne tešil. Sestra nás ignorovala - mala pubertu.

RÁNO

Nemuseli ma budiť, aj keď bolo len pol štvrtej. Bol som pripravený a čulý. Na ten okamih som čakal mesiace. Mama mi vyťahuje hnedé pančuchy až pod pazuchy, dávam si útočné tepláčky, svetrík prepášem opaskom s dýkou. Kontrolujem, či mám vo vojenskej fľaši vodu, ktorú som si tam napustil včera. Mám.

ŠTART

Je šero. Ponuré. Tato štartuje auto. Nie je to ľahké, najprv „nacukáva“ ácé pumpu (dodnes neviem, čo to je), potom vyťahuje „sytič“, pumpuje plyn. Motor hučí, sivý dym zakrýva ulicu. Ideme. Srdce mi bije až v krku, dodnes mám ten istý pocit, keď to odpálím na krídle z Novej hole...

PEZINOK-MODRA-BUDMERICE-TRNAVA

Prší. Kaluže sú hlboké, voda strieka vysoko, až nad okná nášho auta. Vonku je fialovomodrá tma, okná sú zarosené, mama utiera to predné voňavou handričkou s nápisom Clarin. Sestra sa tvári, že spí. Ja si hľadám polohu, lebo už ideme strašne dlho. Lozím hore-dole po aute, stojím medzi prednými sedadlami (pásy vzadu neboli - ešte veľmi dlho). Modra, vlnivé Potrnavie, Trnava. Oproti nejdú iné autá. Za mnou ostáva náš dom a predo mnou je obrovská, temná diaľava. Som Kolumbus a oranžová škodovka je moja Santa Maria...

SEREĎ

Milujem Sereď. Voňajú tam Tatranky! Na akejsi vrátnici nám nejaké aj predajú. Čerstvé, krehké socialistické delikatesky. S autistickou zaujatosťou po plátkoch rozoberám keksík a vychutnávam si orieškovú plnku. Ak by sa niekto pokúsil vziať mi moju Tatranku, prehryzol by som mu krčnú tepnu. Aj dnes. Po moste prechádzame rieku, na otcovu obligátnu otázku odpovedám, že je to Váh. Míňame „garáž pre osobný automobil“. Spieval o nej aj Lojzo. Sereď je super.

BETÓNKA A MOTOREST KOLIENKO

Za Sereďou bola betónová cesta. Vlastne je tam aj teraz, len je zaliata asfaltom rýchlostnej cesty (keď ju dostavali, doktor Mečiar nosil Šiferku na rukách...). V tých dávnych zlatých časoch to bola široká, rýchla cesta, čo na tom, že troška natriasala. Súbežne s betónkou viedla (vedie) ešte staršia, pôvodná cesta, úzka asphaltka. A vedľa nej bol (je) motorest Kolienko. Mali tam skvelú fazuľovú polievku s údeným mäskom a k tomu fantastický, veľký, slaný, čerstvý, teplý, voňavý, chrumkavý rožok.

NITRA

Obchvaty okolo Nitry neboli, jazdilo sa cez mesto. Na začiatku mesta bol (je) gigantický kruhový objazd s priemerom hádam aj sto metrov. Ešte celé roky to bol jediný kruháč, ktorý som vo svojom živote videl. A asi aj môj otec a ostatní vodiči, pretože v ňom vládol chaos a panika. Málokto vedel, ako sa v kruháči jazdí, ktorým smerom, kto má prednosť, či treba blikať a tak. Podobný som potom videl v Poprade, a aj tam, aj v Nitre bolo veľa havárií. Po prekonaní tohto nebezpečného bodu sme zastali

v Nitre na nákupy. Myslím, že rodičia z nejakého dôvodu dúfali, že tam majú iný, lepší tovar, a možno lepší výber ako inde. Pochybujem.

CESTA SMRTI, ALEBO „TU ŠTIAVAME“

Za Nitrou je cesta smrti. Dnes toto temné územie prefrčíme po novej diaľnici, takmer stále medzi sivými protihlukovými stenami, takže ani nevieme, kde sme. Až pri Čaradiciach nás to vyflusne do krajinky, ako z teleportu. Pôvodná cesta sa vlní a krúti, kľučkuje pomedzi stromy, dedinky a rôzne záhadné objekty. Hneď za Nitrou je umelý kopec, okolo bol ostnatý drôt, strážievali ho vojaci, v noci tam svietili silné reflektory. Asi tam bolo niečo veľmi mierotvorné. Pri ceste bolo viacero kríkmi obklopených odstavných plôch. Jedna z nich bola naša obľúbená a otec tam vždy so slovami „tu štiavame“ zastal. V mojom prípade to bývalo len tak-tak.

MOTOREST ZUBOR

Motorest Zubor stál za návštevu. Nad vstupnými dverami bola (je?) vypchatá zubria hlava. Obrovské hnedočierné rohaté čertovské hlavisko. Zízal som spoza pohára so žltou malinovou na tú fascinujúcu strašidelnú vec ako priko- vaný. V mojom svete boli takých *zubrov* v okolitých lesoch celé svorky. Motorest Zubor bol v polovici cesty nezávisle od toho, kam sme išli.

PO HRONE

Keď sme vyrážali na dovolenku (čiže do hôr), mama s otcom diskutovali, či pôjdeme po Hrone, alebo po Váhu. Po Hrone sa začalo ísť pri Hronskom Beňadiku. Cesta kopírovala rieku a okolo sa zjavovali kopce. A potom prišla

Nová Baňa a Zlatý bažant. Museli sme stáť, lebo tam mali dobré pivo pre dospelých a pre mňa olejnaté zemiakové lupienky, čo bol pravý predchodca dnešných čipsov. Zemiakové lupienky som jedol dva až trikrát ročne – vždy, keď sme stáli v Novej Bani.

DO ŽARNOVICE

Cesta do Žarnovice viedla takmer po brehu Hrona, kopírovala jeho meandre a nábrežné smetiská. Prechádzala cez dedinky a železničné priecestia s drevenými závorami na kľuku. Postupom času tam išlo dosť o život, často sme vídali rozbité autá a dokonca si pamätám aj mŕtvu ženu bez topánok ležiacu na ceste. V Žarnovici bol Motel Partizán, tam sa zase stálo, lebo nám bolo treba cikať. V Žarnovici bola aj Preglejka, daj jej Pánbožko večnú slávu.

PAŽRAVÁ PRI ZVOLENE

Pri Zvolene zrazu začala diaľnica. Bizarný dvadsaťkilo- metrový frcok diaľnice, akoby len tak na ukážku. Prekvapko po takmer dvesto kilometroch kľukatých, hrboľatých, úzkych cestičiek z čias Uhorska. Tatko tomu vypálil, motor reval, na tachometri a na teplomeri sme hneď mali stode- sať. V Banskej Bystrici sme boli ako na koni.

WONDERLAND

A tam, za Banskou Bystricou, začínal pre pezinské pane- lákové decko dobrodružný, zázračný svet. V lesoch som tušil medvede a aj partizánov. Na lúkach ovečky s fujaris- tami. Skaly. Jedle a smrek. Opustené bane, tajné bunkre. Hady, jašterice, pavúky. Studený večerný vzduch a horúci oheň. Obloha plná hviezd. Môj svet.

PRVÁ HREBEŇOVKA

Ako prváci na gympli sme už mali slušné skúsenosti s turistikou. Kamaráti Palo, Edo a ja sme boli od malička vedení k láske k horám a k prírode. Postupne sme sami začali podnikat túry v okolí Pezinka, čím ďalej, tým dlhšie a náročnejšie. Občas sme sa odvážili prespať pod širákom vonku v lese, občas sme skúšali liezť po skalách, ako to už býva. Začali sme špekulovať o „veľkej viacdňovej“ výprave, a tak nám padli do rany blízke a prívetivé Malé Karpaty.

Pokus číslo jeden sme odštartovali na sviatok 1. mája 1986, bolo vtedy spolu s víkendom pár dní voľna. Zdúchli sme už ráno z povinnej manifestácie, z čoho bol potom celkom slušný „prieser“, ale asi sme boli disidenti alebo čo. Alebo sme to mali všetko „na saláme“?

Čo si so sebou vziať na takú veľkú expedíciu? To bola pre nás záhada. A trochu je dodnes. V batohoch sme teda mali celé pecne chleba, kopy klobás a konzerv, cukor či horčicu v sklenom pohári. Na sebe rifle, flanelky, „drigovice“, prešivané robotnícke kabáty a na nohách vojenské kanady. Riadna ťarcha. O funkčných a aktívnych vrstvách sa nám ani len nesnívalo. Šesťkilový dekový spacák, v ktorom spával pred dvadsiatimi rokmi otec na čundroch, a namiesto karimatky pod seba obrovský igelit, vysomrovaný v predajni nábytku. Všetko zbalené v zelenom vrecovitom ruksaku s koženými popruhmi.

Vyšliapali sme z Pezinka na Babu a už tam sme mali všetkého dost. Neforemné a ťažké batohy nás gniavili a v kanadách praskali prvé pluzgiere. Do večera sme sa s vypätím všetkých síl doplazili do trampskej osady pod Vysokou. Zotrvali sme tam v ležérnej nečinnosti nasledujúce štyri dni, liečili sme si nohy a spoznávali tramskú komunitu a jej folklór. Hrebeň odolal...

Druhý pokus sme dali o pár týždňov neskôr, hneď na začiatku prázdnin. Doladili sme výstroj, kanady som odložil na večné veky a nasadil som vibramy kúpené v pezinskej obuvi za 350,- Kčs - bol to strašný peniaz! Perlou môjho výstroja bol páperový spacák zvaný Tramp, ktorý mi predal môj lezecký guru Peter Walter z Modry. Robotnícky kabát som nahradil fukiráčkou - „šuštákovou“ bundou - ušil mi ju môj altruistický strýko Lacko. V batohu ma hrial obrovský zelený sveter s nórsnym vzorom uštrikovaný mojou mamou. Ešte ho niekde mám. Batohy odľahčené, odhodlanie veľké, srdcia rozbúšené.

Tentoraz sme to s Edom zobrali od začiatku, od Devína. Horská hrebeňovka a začína sa motaním po Bratislave, je to asi najodpornejší úsek. Postupne sme však mestský hluk opustili a ponad Hlavnú stanicu sme sa na niekoľko dní ponorili do ticha malokarpatských lesov. Prvý deň sme do večera prišli na Čertov kopec. Na vrchole stál starý, hrdzavý stožiar, niekedy dávno na ňom boli červené svetlá pre pilotov, aby ho v noci netrafili. Dalo sa vyliezť až hore, bol

odtiaľ krásny výhľad. Uložili sme sa na svoju prvú expedičnú noc na čistinke pod stožiarom, lebo spať priamo v lese sme sa trochu báli. Večer a v noci fúkal silný vietor a rozdúchaval nám ohník, na ktorom sme si v zadymenom ešuse varili večeru. V noci nám plieskal spacákmi, ale spali sme.

Pocity, ktoré som mal ráno, dnes už poznám dôverne. Zažil som ich odvtedy možno tisíckrát. Ak prejdete v horách desiatky kilometrov s ťažkým batohom a potom prečkáte noc skrčení na studenej zemi, ani spiaci, ani bdejúci, tak viete, o čom hovorím. V to ráno to bol pre nás šok a prekvapenie. Bolesť v celom tele, únava, opuchnuté nohy, ruky aj tvár, neschopnosť jesť a piť, zima... Veď v tomto stave neprídem ani po najbližšie kriky uľaviť si od ukrutného tlaku v močovom mechúriku. Ale predsa, postupne ožívame, balíme a pokračujeme. Skalnatá, Modranská Baba, Krvavý buk, Taricové skaly. A potom strmý výstup na Vápennú a nádherný výhľad na Malé Karpaty. Nemalokarpatský Klokoč. Sklená Huta, zámoček Mon Repos. Tešíme sa. Edo filozofuje. Večer sme dorazili na Brezinky, pri vodnej nádrži Buková. Rozpršalo sa, a tak sme vliezli pod drevenú terasu jednej z chatiek na brehu jazera, do košatej žihľavy a inej buriny. Noc bola, vďaka únave, dobrá a spali sme ako zabití. Ráno už nie sme prekvapení zo svojho zúboženého stavu a po raňajkách pokračujeme ďalej. V to ráno začínam chápať fungovanie svojho tela počas dlhého pochodu. Je to v mojom živote veľmi dôležité ráno.

Kopčeky sa zmierňujú, občas ideme cez polia a lúky, niekoľkokrát mokneme a máme zvláštnu radosť z toho, že nám to nevadí. Podvečer sme dorazili do dedinky Dobrá Voda a v krčme sme si vylepšili črevnú flóru a faunu. Edo spomína istého Jána Hollého. Nieкто nám povedal, že v zrúcanine Dobrovodského hradu sú zachované miestnosti, v ktorých sa dá prenocovať, a tak nás lejak vonku nevzrušuje a posedávame v krčme až do tmy. Na hrad sme

horko-ťažko trafili, ale po miestnostiach ani stopy. Len polozrúcané holé múry, tma ako v rohu a lejak. Nikdy predtým, ani potom, sme v lete nenosili stan, spávali sme vonku, len v spacákoch, pod širákom. Ak bolo zle, našli sme nejaký suchý flek. Ale toto boli kvalitné sračky... Napokon sme v biednom svetle baterky našli v jednom múre výklenok hlboký a vysoký asi jeden meter a široký možno dva metre. Tak sme doň zaliezli a smutne žuli šupy zo včerajšej salámy. Lejak nám vytrvalo člapotal na nohy, spacáky nemalo zmysel vyťahovať, hneď by boli mokré. Iba vzadu, pri stene, bol kúsok suchej zeme, akurát pre jedného. Ale čo druhý? Spomenul som si na igelitové vrece vo svojom batohu. Eďa som trošku vyľakal, keď som mu navrhol, aby sme doň obaja zaliezli a tak prečkali noc. Čo už, lepšie riešenie sme nenašli. Obliekli sme si všetko, čo sme mali, a napchali sme sa do igelitového vreca, zadkami k sebe. Po chvíľke hniezdenia a neovládateľného rehotu sme sa konečne usalašili vo výklenku. Dážď cupotal na igelit, vo vreci bolo celkom teplo, smrad, vlhko a útulne. Ešte som si v duchu hovoril, že to bude nekonečná noc, ale zaspal som tvrdo ako mŕtvolu. Zobudil ma až spev vtákov a slnečné lúče. Jediný problém bol, že ráno sme sa nevedeli postaviť na nohy pre „rigor mortis“. V noci sme sa totiž vôbec neprevracali, v igelitovom mechu nebolo dosť miesta.

Postupne si krv našla svoje cestičky a telá ožili. Niečo sme zjedli, napili sa vodičky z potoka a vyrazili na poslednú etapu. Bol to už len kúsok a okolo obeda sme dorazili do svojho cieľa, na vlakovú stanicu v Brezovej pod Bradlom. Mali sme síce len pätnásť rokov, ale krčmárku v staničnom bufete sme na jedno pivko prehovorili. Vlak domov nám išiel až o tri hodiny a tie sme slastne predriemali na slniečku na staničnej lavičke. Tešili sme sa, že sme dobrí a samostatní a že to máme za sebou. Tešili sme sa na ďalšie dobrodružstvá, ktoré sme mali pred sebou. Dvere boli otvorené.

Freedom for my people

I need some freedom
Freedom for my people
I want some freedom

Freedom

Freedom, freedom for my people

I'd like some freedom

Z CANGÁKU

MALÁ FATRA 18. 6. - 22. 6. 1989

Po dvoch prebdených nociach (pomaturitný banket, vlak) sme ráno o 4.20 h vyrazili z Kralovian na hrebeň Malej Fatry po zelenej značke, ktorá končí na Stohu. Nové vibramy ma prvý raz odrali asi 100m od stanice a od tej chvíle som v pravidelných intervaloch oblepoval rôzne časti chodidiel leukoplastom. Bolo mokro, ale pekne. Stoh je hnusný kopčisko, skoro sme umreli, mali sme ťažké batohy. Ďalej po hrebeni celkom fajn - chvílkami aj výhľady. Ľudí (Nemcov a Čechov) sme stretali až blízko lanovky z Vrátnej. Počasie sa zhoršilo, chvíľami poprchalo a išli sme stále v hustej hmle (výhľad 10 metrov). Vyšli sme na Malý aj Veľký Kriváň v najväčšej plušti. Hrebeň klesol a my sme vyšli z mrakov. Už sme mleli z posledného, obaja sme strašne trpeli na kolená,

They would not take your pride

In the name of love
What more in the name of love

In the name of love

I still haven't found what I'm looking for

I have climbed the highest mountains

I have run through the fields

Only to be with you

I have run I have crawled

I have scaled these city walls

Only to be with you

But I still haven't found

What I'm looking for

I believe

That all the

th burned

This burned

Have spoke

I have said

It was war

I was cold

But I still

What I'm

I believe

That all the

But yes I'm

You broke

You covered

You carried

And my

And my

You know

But I still

What I'm

hlavne pri zostupoch. Aj únava z flámov na nás ťažko doliehala. Keď som sa zvalil na blatovokameňový chodník, v momente som zaspával. Večer sme konečne dorazili na Chatu pod Suchým. Za 10 Kčs nás tam nechali prespať. Spali sme 12 hodín.

Ráno sme cez Starý hrad zišli k Váhu do Strečna. Zmokli sme do nitky. Rozhodli sme sa, že v takom počasí sa neoplatí pokračovať v Malej Fatre. Odviezli sme sa teda do Žiliny. 2 hodiny sme tam blúdili, kým sme našli značku do Hričovského Podhradia. Prešli sme tam cez hory asi za 3 hodiny. Prespali sme v obývačke pod duchnou u akejsi Edovej rodiny.

Skoro ráno sme vyrazili na Súľovské vrchy cez hrad. Veľmi pekná túra (vykrútil som si členok). Prišli sme až po Kostoleckú tiesňavu. Tam sme prespali pod najväčším previsom v Západných Karpatoch.

Ráno sme cez Manínsku tiesňavu prešli do Považskej Teplej a odtiaľ vlakom do Považskej Bystrice. Odtiaľ vlakom domov.

LIVING ON THE EDGE

M-213
S
ON 3R.

PREMIÉRA V NÍZKYCH TATRÁCH

Povzbudení úspešným prechodom Malých Karpát sme našli odvahu aj na väčšie kopčeky. Prázdniny medzi prvým a druhým ročníkom gympla boli naše, a tak sme išli na vec. Starí partáci – Edo, Palo, horský nováčik Rišo a ja. Už cesta vlakom bola dobrodružná, prestupy vo Zvolene a v Bystrici, spojené s vyskakovaním a nastupovaním za jazdy, boli spes-trením. Cestou okrem iného vysvitlo, že Rišo má najmenej dvojnásobne ťažší batoh ako my ostatní. Balila ho, ako pod nátlakom priznal, mama. Ukázalo sa, že má v octových fľa-šiach navarený čaj na celý pobyt, veď čo ak by sme za celé tri-štyri dni nenarazili na pitnú vodu. A ktovie čo ešte. Fľaše s čajom nahádzal v Bystrici na stanici do odpadkového koša. Keby to tak mama videla...

V dobrej pubertálnej náladičke sme dorazili do Telgártu (vtedy to práve bolo Švermovo) a nastal pamätný výsadok z vlaku. Polovica vozňov totiž stála v tuneli a polovica prudko naklonená nad strmý svah železničného násypu. Nevie, ako je to tam teraz, ale my sme z vlaku nevystupo-vali, ale vypadávali a s obrovskými batohmi sme sa kotúľali dolu násypom. Žeby bolo treba vystúpiť na opačnú stranu? Doteraz to neviem.

Boli sme na štarte a čakal nás výstup na Kráľovu hoľu. Odvtedy som tam bol desiatky ráz peši, na lyžiach, aj na bicykli. Ale ten prvý výstup mám dokonale uložený v pamäti. Nekonečný stupák, ťažký batoh, pálenie stehien a lýtok, smäd... A zrazu nad lesom nádherné lúky, zurčiacie potôčiky, pohľad na Tatry. Vedel som, že to je môj svet, že toto ma baví.

Rišo so svojím stokilovým batohom makal ako fretka. Unikol nám a čoskoro sme ho videli dobrý kilometer pred sebou. Možno nám dokazoval, že nie je až taký zelenáč. Navrchu bola hmla a fúkalo. Stožiar sme našli len podľa zvuku, ktorý vydával vo vetre. Rišo nás tam čakal, premrznutý, dobrú hodinu. Najhoršie sme mali za sebou a pustili sme sa po hrebeni. Bartková, Orlová a večer sme dorazili k útulni v sedle Andrejcová. Bolo tam veľa ľudí, rýchlo sme si obsadzovali spacie fleky na zemi. Poslední oneskorenci bivakovali vonku na podstienkach na daždi. Celú noc výdatne pršalo a ráno bola hustá hmla a fúkal silný vietor. Vyrazili sme do nečasu a samozrejme opäť začalo pršať. Hlavným prostriedkom proti dažďu bol v tých časoch igelit – igelitové pršiplášte, igelitové vrecia, plachty a iné rôzne veľké či malé igelity. A tak sa po horách za dažďa pohybovali igelitové mátohy. Aj my sme k nim patrili. Palo nám pochod asi po hodine vylepšil tým, že zistil, že si na Andrejcovej asi zabudol hodinky. Boli to digitálky s budíkom a kalkulačkou. Dnes si takých alebo tisíc iných hodinek môžete od milého Číňana kúpiť tri vagóny. Ale vtedy to bol neuveriteľný majetok, kvôli takým digitálkam vám boli vagabundi ochotní odseknúť ruku. A tak sa Palo vybral nazad na Andrejcovú a my sme ho smutne dve hodiny čakali zamotaní v igelitoch na hrebeni Tatier.

Keď sa konečne vrátil, potešili sme sa, no tiež sme mu škaredo nadávali, lebo nám už bola otrasná zima a mali sme fialové huby. No hodinky tam ten trubkár nenašiel! Donútili sme ho vyhádzať celý batoh, jasné, že boli tam, celkom na dne. Dodnes nám môže byť Palko vďačný, že sme ho tam vtedy, pod rúškom hmly, nezabili.

Vytrvalý dážď sa zmenil na monotónny monzúnový lejak vylepšovaný občasným zablýskaním a zahrmením a tiež severným vetrom s rýchlosťou desať metrov za sekundu. Plápolajúce igelity prestávali držať pokope a museli sme

hľadať úkryt. Zostúpili sme do sedla Priehyba a z mapy sme vyčítali, že kúsok odtiaľ, mimo značkovanej trasy, je akási chatka alebo senník. Vybrali sme sa teda príbytok hľadať a, čuduj sa svete, po chvíli pochodu po lesnej zväžnici sme narazili na poľovnícku chatku. Bola síce zamknutá, ale k dvierkam na povalu viedol rebrík a tam – desaťhviezdičkový hotel! Suché, čisté podkrovie, takmer celé vyložené matracmi! Na svete nie je nič lepšie. Vonku dážď a plušť a my suchí, zalezení v spacákoch. Mokrú veci sa sušia na šnúre, varič mrmle, podávajú sa dobré jedlá a nápoje, sem-tam cigareta, sem-tam nás premôžu driemoty. Odporné počasie vydržalo aj na druhý deň a aj ten sme strávili v sladkej nečinnosti uprostred tatranských lesov. Len akčný Edo nevydržal a zišiel do Heľpy na nákupy. Priniesol rôzne sladkosti, a, neviem, či mám priznať, aj nejakú fľaštičku. Cestou samozrejme zažil veľa ťažko uveriteľných dobrodružstiev a stretol mnoho bizarných postavičiek. Ťahá sa to s ním stále.

Bolo nám tam dobre, no nasledujúce ráno svietilo slniečko a obloha bola tmavobelasá. Pobalili sme sa, opustili svoje útulné brložisko a pokračovali smerom na západ. Lesnatý hrebeň, tak trochu otravný, ale pekný. Pri útulni na Ramži trochu špekulujeme, či nezostať na noc. Pokračujeme však ďalej na Čertovicu. Tam zrazu z Riša vyšlo, že ďalej nejde, že mu odišli kolená. Všetka češť, tempo mal dobré, ale asi ho, v kombinácii s obrím batohom, zničilo. Nasadol na prvý autobus, ktorý šiel okolo, a zmizol v civilizácii. Zostali sme traja, odhodlaní to do tmy dobojovať až na Chopok a tam niekde prespať.

Zničujúci výšľap na Lajštroch, veterná Králička, čajík na (vtedy) Chate hrdinov SNP. Bol síce večer, no letné dni nám dopriavali svetlo. Na pokraji síl sme to za zvukov hromu dotiahli cez Ďumbier okolo deviatej večer až na Chopok. Ten deň sme šliapali štrnásť hodín! Boli sme